

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti profeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji profeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Mesečnine profema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristočna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvemai nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 141.

V Ljubljani, v ponedeljek 23. junija 1890.

Letnik XVIII.

Delegacije.

(4. seja.)

Iz Budimpešte, 20. junija.

Bosna in Hercegovina.

Prva točka današnjega dnevnega reda je bilo poročilo budgetnega odseka o razmerah v Bosni in Hercegovini, ki ga je sestavil dr. Bilinski z veliko natančnostjo in marljivostjo. Iz tega poročila je razviden vsestranski napredek omenjenih dežel, ki mora z radostjo napolnjevati vsakega prijatelja krepkega, ali toliko let zatiranega bosenskega naroda. Vlada se je zavedala svoje dolžnosti, ki jo ima nasproti deželama, kateri je sprejela v svoje oskrbovanje, in nasproti Evropi, ki ji je izročila to nalogo in ki se more iz tega poročila prepričati, da ste Bosna in Hercegovina v dobrih rokah. Vlada svojega obstanka v Bosni ni razodevala samo s tem, da je v gotovih časih davke pobirala in reševala tožbe, ampak glavno prizadevanje njeno je merilo na povzdigo gmotnega stanja in duševne omike. V ta namen odprla je bogate rudnike in napravila fužine, v katerih se izdeluje železo; skrbela je za izgledno gozdarstvo in v roke vzela vravnavo kmetijskih razmer. Poskušala je v deželo spraviti marljive naseljence, ki naj bi obdelovali zemljo. V podporo kmetijstvu je osnovala pomožne blagajnice, kjer kmetje dobivajo denar na posodo za kmetijska orodja in za živež. V povzdigo živinoreje napravila je dva zavoda za rejo domačih goved, ravno tako je ustanovila posebno šolo za sadjerejo in vinorejo. Za povzdigo domače obrti in zlasti za pletenje umetnih preprog odprla je več strokovnih šol, tudi so pod njenim vodstvom povsod nastale tovarne, v katerih se izdelujejo razne reči, med drugimi tri državne tovarne za izdelovanje smodk in tabaka. Po celi deželi se delajo nove ceste, katerih je že 3463 kilometrov, in železnice že prepregajo skoraj celo deželo.

Poslanec Klaič, ki je pri tej točki prvi priprijel besedo, je imel torej prav, da je poroče-

valca zahvalil za tako natančno poročilo, vendar pa si je štel v dolžnost v tem ga popraviti, da se v Bosni in Hercegovini ne sme govoriti o deželni jeziki, ker je tam le en sam deželni jezik in en sam narod, namreč slovanski. Tudi tamošnji Turki so gledé narodnosti svoje Slovani. Dalje zahvaljuje ministra, da hoče Bosno in Hercegovino z železnico zvezati z Dalmacijo in z mestom Špletom, ker po odgovoru ministra Bacquehema na neko interpelacijo v državnem zboru ni imel nobenega upanja, da bi v Dalmaciji delali omenjeno železnico. Da bodo pa bosenske železnice ugajale, bilo bi jako dobro, ako se njih oskrbovanje združi v eni roki in se ne deli med vojno in deželno upravo. Gledé naseljencev pa je dr. Klaič drugačnih misli kakor poročevalec Bilinski; njemu se ne zdi potrebno tuje naseljence vabiti v Bosno; Bošnjaki so krepki narod, ki se bodo kmalu pomnožili, ne da bi se bilo bati preobilnosti prebivalcev. Zato naj se dežela brani za domače otroke. Zlasti pa naj naseljencev drugih jezikov ne spravljajo v deželo, da tudi tam ne zbudé narodnostnih prepričkov. Tudi to hvalevredno omenja, da vlada domače otroke nastavlja v prvih službah; zato izreka zahvalo ministru Kallayu, da je vse to učinil, in vojaštvo, da se tolikanj trudi za izobraženje naroda bosenskega. Konečno prosi ministra, naj prekliče razsodbo gledé nekega Hajdiča, ki ga je deželna vlada obsodila, da mora zapustiti Bosno.

Minister Kallay je odgovarjal Klaiču, da po svoji moči skrbi za deželo na korist dežele same. Tudi naznanja iz uradnih zapiskov, koliko domačih uradnikov je že nastavlil. Da se za nižje službe prej in hitreje izvezbajo domačini, napravil je šole s tremi razredi, v katerih se po zimi teoretično vadijo, po letu pa praktično. Ker se je Klaič pritoževal, da vlada izsekuje in prodaje gozde, odgovarja minister, da to ni res, ker vlada gozdov ne uničuje in da ne dela nobenemu konkurence. Ona prodaje, kar je treba iztrebiti in še to le proti primernim cenam. Konečno poudarja, da se Hajdiču ni godila

nobena krivica in da ne more preklicati njegove obsodbe.

Za ministrom se oglasi delegat Suess in v razgovor spravi bosenske domače vojake, ki pridejo v naše dežele k vojaškim vajam. Ogerska delegacija pa neče dovoliti, da bi šli omenjeni vojaki čez ogersko deželo, češ, da bi morali v ta namen narediti še-le nov zakon. Če pa pridejo k nam, pravi Suess, jih bomo veselo sprejeli in pozdravljali, in če pridejo celó na Dunaj, bodo se še-le prepričali, da bodo ljudje mej seboj tekmovali, kdo jih bude lepše sprejel. Konečno izreka svoje veselje nad civilizatoričnim delom v Bosni, ki zlasti pod ministrom Kallayem veselo napreduje in katero zdaj hvalijo tudi nekdanji protivniki bosenske osvojitve.

Knez Alfred Windischgrätz s posebno pohvalo omenja dobrega oskrbovanja gozdov, ki se razodeva v dveh ozirih: prvič se rabijo in izkoristujejo sedaj zrela in dorasla drevesa, drugič se pa skrbi tudi za to, da se izsekani deli zopet pogozdujejo.

Po konečni besedi poročevalca Bilinskega se prične posebna razprava, pri kateri se oglasi delegat Klaič, da pojasni nekatere prejšnje trditve svoje, katerim sta minister in poročevalec oporekala. Potem se potrdi ves proračun, ki znaša v denarjih za vojaštvo 1,574.665 goldinarjev, za hrano in vožnjo 1,528.884 gld., za konje 41.508 gld., za orožje 10.400 gld., za prevažanje 54.483 gld., za stavbe 435.000 gld., za monturo in postelje 152.690 gld., za zdravstvene potrebščine 65.604 gld., za splošne troške 563.695 gld., za železnice 1,058.880 gld. za pošto in telegraf 645.199 gld., za nepredvidene troške 38.071 gld., vsega skupaj 4,465.000 gld. Ker ima vojaštvo lastnih dohodkov 100.000 gld., preostaja 4,365.000 gld., od katerih morajo plačati naše dežele 2,994.390 gld., ogerske pa 1,283.310 goldinarjev.

Druga točka dnevnega reda je bilo več peticij brez posebne važnosti, večidel osebnega pomena, ki so se brez razprave rešile s tem, da so bile pre-

LISTEK.

Kresovi.

Krasen je večer pred kresom! S slovenskih gričev in gorá se zasvetijo neštnevilne rudeče lučice v temno noč, plamen narašča, plapolá mogočno in slednjič pojema kakor umirajoč človek. To so kresovi! Kdo jih še ni nikoli prešteval in občudoval njih čarobni lesk raz vzvišen holm?

Pretemno je še slovensko bajeslovje in premalo preiskano, da bi vedeli, kaj prav pomeni kres. Najbrž so stari Slovani še kot pogani veselili se ob tem času vpliva solnca na naturo, živali in človeka in v zahvali svoje češčenje skazovali solncu s tem, da so kurili kresove po gorah. Vsaj je na ta dan solnce na vrhuncu svoje moči in narava v največji svoji krasoti. Gotovo je le to, da so kres žgali že v najstarejših časih po vseh slovanskih deželah in še čez njihove meje. Kaki so bili in so še običaji pri kurjavi kresa, je znano. Veselé se ognja kurilci in gledalci. Tak vesel pomen ima kres pred praznikom sv. Ivana Krstnika, radosten za nas Slovence posebno zato, ker nas spominja, da ta svetnik krščanske vere dobro namešča kresovo pogansko bogočastje.

Vendar pred 300 leti kresovi raz slovenskih gorá niso širili veselja, ampak strah in grozo. Zastokal in zaplakal je ves slovenski narod, kadar je zagledal v istih časih plamen in dim na svojih hribih, ker je to pomenilo, da je krvoločni Turek zopet vdrl v deželo požigajoč in moroč. „Turki gredó, bežite!“ tako je klical kresov ogenj za časa turških napadov. „Spravite svoje družine in imetje v tabore in varne podzemeljske votline ter pripravite se za krvavi boj proti ljutemu sovražniku krščanstva, slovenski junaki!“

L. 1522. so Kranjci vredili to ognjeno pošto. V Klani sta stala pripravljena dva konjika in dva pešca, da so brž nesli poročilo proti beli Ljubljani in na druge kraje, kadar se je bližal Turek. Ko je prišla pošta od poveljnika Nikolaja barona Ravbarja, ali od kakega glavarja, da se turki zbirajo, ustrelili so na določenih krajih po dvakrat s topičem, če je bil sovrag že na poti, ustrelili so po trikrat, in če je prestopil deželno mejo, streljali so pogosto, zapalili so se kresovi na vidnih gričih in zapeli so zvonovi vseh cerkvá. Da se pa ljudje zastoj niso begali, pošiljali so se seli na vse strani v gradove, župne dvorce in samostane, potrjujóč grozno poročilo. Vsa kranjska dežela se je razdelila v štiri dele; vsak je imel svojega načelnika, ki se je imenoval

„Viertlmaister“. Skrb mu je bila za razpošiljanje selov, kurjavo kresov in nabiro deželni brambovcev. Vsak tabor je dobil po 1 cent smodnika in 2 topiča. Za kresove so si izbrali take kraje, odkoder se vidi ogenj daleč okoli. To je bil tedaj deželni telegraf s sledečimi postajami: Ko so zagledali kres na ljubljanskem Gradu, zažgali so ga zapored po Gorenjskem na Šmarni Gori, na Šmarjetni Gori pri Kranju, na Karneku nad Kamnikom, pri sv. Nikolaju nad Savo v moravški fari, pri sv. Petru nad Begunjami, na Bledu in pri Fužinah. Na Dolenjsko je šla pošta iz Ljubljane na Boštanj, Višnjo Goro, Šumberk, Primskovo, Žužemberk, Hmelnik, Rako in Mehovo. V srednjem delu Kranjske so kres zakurili pri Zoneku, Turjaku, Ortneku, Ložu, Ribnici, Friedrichsteinu pri Kočevji, Kostelu, Poljanah, Vinici, Črnomlji in Metliki. Čez Kras in Pivko proti Istri se je pa raznesel kresov ogenj od Ljubljane na Vrhniko, Hasperg, Postojino, Šiler Tabor, Gutnek na gori Lisec in Učko.

Tako so pred 300 leti naznanjali kresovi Slovincem žalostno poročilo. Bog daj, da bi imeli kresovi v prihodnje pri nas vedno le svoj prvotni, namreč veseli pomen, da bi njih luč naznanjala zmago krščanstva nad modernim poganstvom! K.

puščene vladi. Knez Cartorijski je potem sklenil sejo, in prihodnje seje napovedal za jutri. Na dnevni red je postavil vse ostale točke, tako da naša delegacija jutri dovrši svojo nalogo. Ali delegati morajo čakati, da tudi ogerska delegacija izvrši svoje delo in da na znanje vzame njene sklepe. Ker ima ogerska delegacija zadnje seje še-le v četrtek 26. t. m., bode sklep naše delegacije najhitreje v četrtek zvečer. V enem sklepu se naša in ogerska delegacija ne strinjata, namreč v troških za zdravstvene potrebe pri železnicah. Naša delegacija je dovolila 300.000 gl., v dveh obrokih, to je za letos in za prihodnje leto, ogerska pa 150.000 gl. enkrat za vselej. Ker je za letos tudi po našem sklepu namenjen obrok 150.000 gl., se bode najbrže naša delegacija pridružila sklepu ogerske, s katerim je tudi minister zadovoljen.

Primorske razmere.

IV.

Govoril dr. Vitezić v državnem zboru.

Kar sem rekel o političnih uradnikih, da isto tako gospodarijo pod vodstvom novega deželnega glavarja, kakor so pod vodstvom prejšnjega, bom dokazal iz nekaterih okolnosti, ki so se pripetile med zadnjimi volitvami v deželni zbor v političnem okraju Lušinj.

Volitve so bile predmet interpelacije, ki se je stavila v poreškem deželnem zboru in ker se ni odgovorilo na to interpelacijo, silili smo jaz in moji somišljeniki v visoki zbornici, da se vendar odgovori na interpelacijo, a žalibog še do danes nismo dobili zaželenega odgovora.

Pri tem bom pa omenjal le bistvene reči, ker so dotični dogodki vže tako omenjeni v imenovani interpelaciji.

V volilnem kraju Beski na otoku Krku je bil pri volitvah okrajni komisar Lašciak za vladnega zastopnika. Ta je pripisal v imenik volilcev še 36 novih volilcev, (čujte! čujte, na desnici) dasiravno je bil imenik vže okrajni glavar potrdil. Ti pripisani volilci pa niso imeli volilne pravice, ker so bili deloma pri zadnjih občinskih volitvah zaznamovani, deloma še le pozneje svoje bivališče v Beski imeli ali pa niso z ozirom na zemljišni davek imeli volilne pravice. Zabranil je celo pregled imenika volilcev. Tudi je zakasnil za pol četrti ure sklep volitve, dasiravno so že vsi navzoči odglasovali. Zabranil je nadalje udom volilnega odbora, kateri so pa bili pripoznani od pristojnega oblastva, vstop v volilne prostore in ostati v njih. Udom volilne komisije ni dovolil iti iz volilnih prostorov, da bi le v dotiko ne prišli z drugimi zunaj, a udom druge stranke je pa dovolil, da so smeli, kadar se je komu zdelo, iti iz sobe in nazaj notri. Župnijskemu administratorju v Beski je zapovedal, kakor hitro se bo prebralo njegovo ime v imeniku, naj takoj oddá svoj glas ter gré iz dvorane.

Da bi ljudstvu bolj imponoval, sklical je vse žendarme z otoka in tudi finančna straža je morala skrbeti za mir pri volitvah.

Mnogo volilcev ni bilo puščenih k volitvam brez vprašanja komisije, da, proti njenemu odloku, in celo tri duhovnike je zbrisal iz imenika, četudi so že bili glasovali.

V Dobašnici, ki je tudi na Krku, so se tudi vršile volitve. Pri teh volitvah se ni noben volilec nasprotne stranke prezentoval in zato je sklenil volitve že ob poldne, dasiravno je bilo rečeno, da bodo volitve še le ob dveh popoldne sklenene. To je storil pa le zato, da je mogla nasprotna stranka protestovati proti volitvam, kar se je tudi zgodilo.

Na Čresu je okrajni glavar sam vodil volitve. Pet volilcev je prosilo, da se popravi imenik, v katerem so stala nepravna imena, a brez ozira na njih prošnjo bili so izključeni iz volitev, kakor tudi 20 volilcev, o katerih se je reklo, da so neznani volilni komisiji. Temu nasproti je pustil k volitvam nekega Velčiča, ki je glasoval namesto očeta. (Polanec Klun: Čujte, čujte!)

Mestnim prebivalcem je dovolil vstop v volilno sobano, četudi je šlo tukaj za deželne občinske volitve in istotako tudi sodniku, da bi le vplival na volilce. Volilcem je bilo zaprečeno z zaporom, ko bi ugovarjali proti enemu ali drugemu, ki je bil pripuščten k glasovanju, ki ga niso imeli za opravičenega, da bi šel k volitvam.

Izmed petih volilnih mož so bili izvoljeni trije mestni prebivalci, kar je vsekako proti volilnemu redu, ker mestni prebivalci ne morejo biti voljeni v deželne občine.

Iz teh kakor tudi iz drugih okolnosti, katerih mi ni treba omenjati, ker so, kakor je bilo že rečeno v imenovani interpelaciji, razvidi se, da so se politični uradniki postavili na stran italijanske stranke, namesto da bi bili srbeli in gledali na to, da bi se vršile volitve prav po postavi.

Politični pregled.

V Ljubljani, 23. junija.

Notranje dežele.

Slovani v Šleštji. Opavski občinski svet je znova pokazal svojo barvo proti slovanski večini v Šleziji. Omenjeni svet je sklenil namreč, pritožiti se pri deželni vladi proti njeni naredbi, da se morajo razglasiti tičoč se volitev tiskati tudi v češkem jeziku. Ako se tu ne ugodijo njegovi zahtevi, pritožil se bo na ministerstvo notranjih zadev. — Taki so ti Nemci.

Grof Frančišek Thun in češki jezik. Z Dunaja se poroča brnskemu „Hlasu“: Kakor se čuje, razpravljalo se je mej bivanjem češkega deželnega glavarja grofa Frančiška Thuna na Dunaji tudi o tem, kakovo stališče bo zavzela vlada k češkim terjatvam, posebno k terjatvi deželnega češkega jezika pri čeških sodiščih. Vlada baje namerava, posebno kar se tiče deželnega češkega uradnega jezika, storiti, kar bo mogoče, da se le ne razdré sprava. Cesarjev namestnik grof Frančišek Thun je pri tem namreč opomnil, da bi zadel vlada pri spravi tudi na opozicijo Staročehov, ko bi se protivila in ne ugodila tem terjatvam. Želeti je, da bi bilo to poročilo resnično, in da bi se potem tudi dejanjsko uresničilo.

Vnanje države.

Rim. Kakor poročajo mnogi listi, začela so se zopet pogajanja med sv. Stolom in rusko vlado o cerkveni spravi na Poljskem. Ruski pooblaščenec Izvolsky je prišel v Rim in izročil kardinalu Rampolli zahteve, po katerih naj se izvrši sprava. Glavna točka se tiče občevanja poljskih škofov s sv. Očetom, katero naj se vrši (kakor do zdaj) s posredovanjem ruske vlade. Poljaki sami so jako proti tej terjatvi, kakor tudi proti drugim zahtevam, da se morajo cerkvena oblastva brez izjeme posluževati ruskega jezika. Bržkone bode baš to oviralo spravo med Rusijo in sv. Stolom.

Italija. Mnogi listi so pisali, da bode imelo angleško-nemško sporazumenje slabe posledice za Italijo. Na to se je oglasila „Riforma“ ter pobija taka mnenja. Sicer je Anglija zagotovila pri napovedi svojega pokroviteljstva nad Sansibarjem, da ne bode škodovala italijanskim interesom v Afriki.

Srbija. Iz Belgrada se poroča listom: Tukajšnji kupčijski krogi so še vedno vznemirjeni proti Avstriji, četudi je že časnikarstvo ponehalo pisati proti Avstriji. Danes nameravajo belgradski kupčevalci zbrati se in posvetovati, kako naj postopajo z ozirom na avstrijsko blago. Osnoval se je odbor, ki namerava izključiti vse avstrijske izdelke in je poslal okrožnico v tem smislu na vse strani. Mnogo kupčevalcev je baje sklenilo, da bodo iztirali iz svojih prodajalnic vse avstrijske popotne trgovce brez izjeme. — Tukaj tudi lahko rečemo, da se juha nikdar tako vroča ne je, kakor kuha. Časnikarstva razburjeno valovje se je že poleglo in za tem se pomiri kmalu še občinstvo. In vse bo pri starem.

Bolgarija. Kakor se je že poročalo iz Sofije listom, potrdil je bolgarski kasacijski dvor razsodbo vojnega sodišča o vseh obsojencih v Paničevi zaroti. Zanimivo pa je, da se po tem potrdilu z guvernementalne bolgarske strani čujejo glasovi za usmrčenje Panice, dasiravno ga je vojno sodišče svoje dni priporočilo pomiloščenju. Vse bolgarsko ljudstvo, bodisi kmet, izobraženec ali vojak je ene misli, da namreč Panica ni zaslužil druge kazni, nego smrt. Panica bo torej usmrčen in sicer s puško, kajti minister Stambulov meni, da mu ni mogoče prositi kneza, da bi pomilostil Panico.

Rusija. Iz Peterburga se piše, da je ruska vlada storila zopet jeden korak proti židovstvu; sklenila je namreč, da ne bodo smeli židovi nič več poslovati v onih uradih, ki imajo opraviti z novčenjem ali sploh z vojaškimi zadevami. To je pa zato ukrenila, ker so se godile velike nepravilnosti in protipostavnosti. Židovski uradniki so namreč oproščali svoje sovornike vojaščine in nadomeščali njih mesta z ruskimi.

Francija. Nemško-angleško sporazumenje je vzbudilo posebno v Parizu mnogo pozornosti. Parižani delajo nekako kisle obraze, ker menijo, da ni Anglija odstopila Nemčiji otoka Helgolanda samo zato, ker jej je ta v Afriki prepustila mnogo pravic, temveč da tiči v tem sporazumenju še kaj drugega. Bržkone je zagotovila Nemčiji Angliji pomoč v evgiptovskem vprašanju. — Kakor se je poročalo iz Saint-Louisa, napadel je zamorski kralj Ahmadu s 4000 možmi, med katerimi je bilo 1000 jezdecov, zadnje francosko četo, pretrgal brzozjavne žice in končal železnični tir. Ko so se pa francoske čete zbrale, odbile so napad ter prizadele sovražniku veliko izgubo. Blizu 250 poraženih zamorcev je pokrivalo bojno polje; Francozi so imeli pa le osem težko in dvajset lahko poškodovanih.

Nemčija. Zadnje dni se je baje knez Bismarck izrazil, da je zasebnik in slika nobene druge šelje več, kakor da bi ga sploh se zasebniki imeli in kot s takim z njim računali. V miru si šel preživeti še ostale dni življenja. Da ga sicer politika še vedno sanima, je pač smevno, saj se je bavil z njo štirideset let. Nikakor pa ne namerava, še nadalje vplivati na politično življenje. Vse, kar o tem časnikarstvo piše, je neresnično. Kot zasebniku mu liče pravica, da pové svoje mnenje, sicer pa tudi od 20. marca naprej še vedno lahko prav sodi in dela in se čuti še pri moči, da bi bil lahko odgovoren za to, kar bi storil. Vse, kar on misli in dela, nima drugega namena, nego koristiti cesarski hiši in domovini.

Izvirni dopisi.

Iz Selške doline, 19. junija. Audiatur et altera pars. Veliko osupnenje je napravil pri nas dopis, v kojem se tukajšnjemu županu očita krivično postopanje pri razdelitvi podpore od deželnega odbora. Naj bode naslednje v pojasnilo.

Slavni deželni odbor je poslal s početka 8 vreč koruze, nekoliko dni pozneje tudi še drugega žita in 40 vreč krompirja z ukazom, naj se to razdeli med posestnike, ki so bili vsled nezgod najbolj poškodovani, in potem tudi med druge stradajoče. Župan je sklical občinski odbor, da bi od odbornikov natančneje poizvedel, kateri izmed občanov so najbolj potrebni, ker pri občini, ki šteje blizu 5000 prebivalcev, ni hotel odgovornosti razdelitve ná-se prevzeti. Vsakteri izmed 24 odbornikov je naznanil najrevnije družine v svojem kraju, niti eden imenovanih se ni izključil od podpore. Da je župan pijance podpiral, je neresnica, kajti sam je pri zboru izrekel besede: „Če ima denar za žganje, naj ga ima tudi za živež“. Med odborniki se je trem namenila podpora; eden je sam prosil za nekaj krompirja za seme, drugemu je povodenj napravila za 1000 gl. škode, tretjemu je ogenj uničil poln kozolec žita, in še od teh treh je eden sam prostovoljno podporo odklonil. Natančen izkaz vseh (okolu 40) družin, ki so podporo prejele, poslal se je slavnemu deželnemu odboru v Ljubljano. Da je župan sklical nekatere može, ki so potem pozno v noč pri njem pili in se potem s polnimi vrečami vračali domov, je obrekovanje. Tudi to ni res, da se revnim, če niso bili posestniki, ni podpora delila. Da pa vsakteri, kdor je prišel prosit, ni mogel podpore dobiti, bode pač vsakemu jasno. Tudi se jih je mnogo oglasilo potem, ko je bilo že vse razdeljeno.

Kakošen namen je imel dopisnik s svojim dopisom, mi ni jasno. Vsekako pa ni dostojno, ako se dopisnik tako hoče znositi nad obče spoštovanim možem. Če je dopisnik prepričan o resnici svojih trditvev, zakaj ne naznani tega na primerno mesto?

Iz Št. Janža, 18. junija. Sl. deželni odbor je tudi naši župniji oziroma občini podál lepo podporo, 40 meterskih stotov koruze za hrano in 35 meterskih stotov krompirja za seme. Akoravno smo tudi pri nas trdili, da ta dar ni samo za berače, ki hodijo sploh od hiše do hiše prosjačti, vendar se ni zmanjkalo podpore potrebnih. Kmetiči, kočarji in vinogradniki, ki so bili v največji revščini in res potrebni, so dobili po eden ali pol mernika koruze. Pritožbe seveda so bile tudi pri nas, ker so nekateri premalo dobili. Sploh pa smo za poslani dar jako hvaležni.

Letina pri nas lepo kaže; Bog nas varuj nesreče, ker pomanjkanje je pri nas silno. Trsje so nekoliko poškopili z modro galico, a še vse premalo.

„Kmetovalec“ piše, da bi morali tudi pridelke na njivah zavarovati proti toči. To je dober svet. Pové pa naj nam gospod, kje naj vzamemo denar za razne potrebe. Pri nas v sedanjih razmerah je zavarovanje nemogoče.

Iz Kotmarevasi na Koroškem, 19. junija. Lep sad rodoljubne požrtvovalnosti se more imenovati dragoeno novo bandero, katero stoji sedaj v naši farni cerkvi v Kotmari vasi. To bandero je iz finega damasta, obšivano z obilnim zlatom, ima ob straneh in ob konceh osem težkih zlatih „trapcev“, vrh žrda bogato pozlačen križ, in nosi krasno slikane podobe sv. Device Marije in slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Plahto s podobami in opravo vred izdelala je krščanska akademija v Pragi, krasno in umetno izdelan križ pa g. Henrik Zadnikar v Ljubljani.

Radovoljni doneski k napravi tega bandera pobirali so se pri zavednih Slovencih v Kotmarivasi

in okolici, posebno zdatna podpora pa nam je došla od preblagih rodoljubov v Celovcu in drugod, ki so pripomogli, da imamo ravno pri nas tako lepo cerkveno zastavo, prvo na Koroškem s podobo visokočeščenih sv. apostolov slovanskih.

In kako veličastno lepo je bilo na praznik presvetega Rešnjega Telesa, ko se je neslo novo bandero prvič v sprevedu. Že za rata v jutro prišli so iz Celovca, g. Legat, njegova gospa soproga, njuna hčerka Rožica in g. Fr. Zadnikar, da se vdeležijo svetega opravila in da vidijo vspeh truda, katerega so si ravno oni v toliki meri si prizadejali. Kakor pa da bi bandero ne bilo samo po sebi že dosti lepo, hiti gospa Legatova nakriti je s krasnim, po njej darovanim vencem in dragocenimi trobojnimi trakovi. In ko je prejelo novo bandero tikoma pred bogoslužnim opravilom cerkveni blagoslov, dvignejo je fantje in nesejo v sredi med ljudstvom, za vero in narod vnetim, v sprevedu.

Po dokončanem sprevedu so nam prečastiti g. župnik lepo opisali namen in pomen cerkvenih zastav, nam razjasnili slike, ki ste na tej zastavi in zahvaljevali vse, ki so k njenej napravi kakor si boji pripomogli.

Vsem dobrotnikom pa bodi izrečena prisrčna zahvala za zdatno podporo še na tem mestu. Milo se je nam storilo, ko so nam radodarno pošiljali lepe doneske rodoljubi, do katerih smo se obrnili s prošnjo. Pa v svesti si smejo biti trajne naše hvaležnosti. Dragoceno krasno bandero bomo vselej visoko držali, v imenu vseh Slovencev ga bodo naši vrli mladeniči nosili in sukali v čast svete vere in v slavo domovini. Slovence v okolici in drugod pa si usojamo opozoriti, naj si ga ogledajo, ako jim je kdaj priložnost priti v Kotmarovas.

O družbi sv. Mohorja.

Slovenci smemo res ponosni biti na svojo družbo sv. Mohorja, ki se je razrastla v veliko in košato drevo. Ona je šola za odraslene in je tembolj potrebna v takih krajih, kjer nam ne privošči narodnih šol. Ona priprostemu narodu bistri um in blaži srce, ona mu daje pouk za časni in večni blagor. S takim zavodom se ne more ponašati noben drugi narod; — imajo sicer podobne družbe, pa vdeležba je drugodi prepičla, in vsled tega zaostajajo tudi vspehi. Zato se ne more prehaliti vrla slovenska duhovščina, ki s toliko marljivostjo ude nabira. Pa to tudi duhovščini pastirstvo olajšuje; kajti ljudje, ki prebirajo pobožne in koristne knjige, niso razgrajalci, ne pobijalci, ne sleparji, ne tatovi, ne goljufi, ne divjaki in suroveži. Take je lahko voditi in učiti. Pa tudi slovenskim politikom je to v veliko pomoč, kajti težko je verjeti in redko se boče zgodilo, da bi Mohorjan, ki bukve tudi res prebira, volil z nasprotniki naše narodnosti. Iz tega sledi, da bi moralo tako duhovnikom, kakor tudi posvetnim rodoljubom mnogo na tem ležeče biti, da se družba povsod razširi, posebno v takih krajih, kjer so poptujčevanju izpostavljeni. Veliko število udov nas ne sme motiti; kajti največ Mohorjanov je le v takih krajih, ki so narodno že probujeni; nasprotno so pa drugi kraji sčertertja zelo zanemarjeni, skoro bi rekel, pozabljeni: le pomislimo na beneške, na ogerske Slovence, na Zagorjane v Hrvatski, ki so prav za prav tudi le bolj Slovenci, kot Hrvati! Pičlo je tudi še zmirom število Mohorjanov tik nemške meje na Štajerskem in Koroškem. Rodoljubi, ki živijo v takih krajih ali blizu njih, naj bi iz svojega žrtvovali nekaj goldinarjev, da bi mogli ljudem bukve iz začetka zastoj dati; ko se branja privadijo, bodo potem že sami plačevali tisti goldinar.

Pretekli teden sem bil v Celovcu in sem zvedel, da je družba kupila neko hišo s precejšnjim prostorom, za novo zidanje povsem pripravnim, za 24.400 gld., ker je stara družbina hiša pretesna in ni kraja za vse potrebne stroje. To je prav; morda bode potem mogoče, nekaj hitreje tiskati in razpošiljati, kar je splošna želja po Slovenskem. Toda gospodje odborniki so mi tožili, da so v nekaki demarni zadregi. Kajti denar od letnikov se za take reči ne sme rabiti, ampak le rezervni fond, ki se nabira iz plačil dosmrtnih udov in pa iz postranskega zaslužka tiskarne. Ta zaslužek pa ni preobilen, v prihodnje se zna še nekoliko skrečiti, ako boče nemški konservativci svojo tiskarno napravili. Tedaj bi se dalo družbi le s tem pomagati, ko bi pristopilo veliko število dosmrtnih udov. Kdor je še mlad in zdrav, prav pametno stori, ako plača

jedenkrat za vselej 15 gld. Če pa vsako leto sproti plačuje, boče plačal nemara 20, 30, 40 ali še več goldinarjev do konca svojega življenja; vrhu tega ima pa jedno skrb manj; dostikrat se kdo kako leto zapisati pozabi, potem je pa žalosten in nevoljen, če bukev ne dobi. Dosmrtni udi so pa tako že zapisani, ni se jim treba vsako leto posebej zapisavati; le oglašiti se jim je potreba in knjige prejmejo brez zadržka. Družba sv. Mohorja ima po Slovenskem mnogo prijateljev. Morda ta moj spis pripomore, da jej pomagajo pri nakupu nove hiše s tem, da se jih mnoge zapiše za dosmrtno ude; saj kdor je še trden, ne boče imel pri tem nikake zgube, ker mu v bodoče ne boče treba nič plačevati. Naj bi pa Bog družbi poslal tudi dobrotnika, kakoršen je bil rajni prof. Debelak, ki jej je volil lepo svoto svojega premoženja. Premožni domoljubi naj bi se sploh pri svojih volilih bolj pogosto spominjali narodnih zavodov ter tako koristili ne samo svojemu ožjemu sorodstvu, ampak tudi celemu narodu, ki je tudi nekako daljno sorodstvo. Med prve in najkoristnejše narodne zavode pa je gotovo v prvi vrsti šteti našo slavno družbo sv. Mohorja. Torej: vivat, floreat, crescat naša družba sv. Mohorja!

Mohorjan.

Dnevne novice.

(Deželnozbornske volitve na Štajerskem.) Kakor čitamo v nemških listih, skuša štajerski deželni glavar grof Wurmbbrand osnovati v deželnem zboru srednjo stranko. V veleposestvu se vrše obravnave o kompromisu, da bi namreč konservativci dobili dva mandata. Kot konservativna kandidata se imenujeta opat v Admontu, Schrenzl, in knez Windisch-Grätz. Obravnave pa še niso končane.

(Katoliško-politično in gospodarsko društvo) za Slovence na Koroškem boče imelo tretji shod „pri Lavreju“ v Šmarjeti nad Velikovcem na god sv. Petra in Pavla dne 29. junija ob 3. uri popoldne. — Četrti shod za šmohorski volilni okraj boče v gostilni g. Janeza Šnabelja p. d. „pri Hrepcu“ v Zahomecu dne 6. julija ob 3. uri popoldne. — Peti shod boče „pri Dürnwirthu“ v St. Jakobu blizu St. Petra pod Velikovcem dne 13. julija ob 3. uri popoldne. Na vseh treh shodih bo razgovor o prihodnjih volitvah za deželni zbor. Vabimo vse slovenske volilce in rodoljube s prošnjo, da se omenjenih shodov polnoštevilno vdeležijo.

Odbor.

(Dnevni red) seji ljubljanskega občinskega sveta v torek 24. dan junija letos ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila predsedstva. — II. Finančnega odseka poročilo o nagradah detektivom za zasledovanje psov, katerih gospodarji so se hoteli odtegniti plačilu pasjega davka. — III. Stavbinskega odseka poročilo o dveh stavbinskih prizivih. — IV. Pravnega odseka poročilo ob ugovoru proti kolavdaciji mizarskega dela v novi mestni vojašnici. — V. Poročilo o personalijah.

(Muzejsko društvo za Kranjsko) je te dni svojim članom razposlalo svoje izvestje. Knjiga obseza 369 strani. Na prvem mestu je priobčena društvena kronika. Odborovih sej je bilo osem, rednih mesečnih shodov pa sedem. Društvo je imelo 1223 gld. 50 kr. dohodkov, in sicer so plačali člani 388 gld. 50 kr., takse za diplome so znesle 85 gld., kranjski deželni zbor je daroval 400 gld., kranjska hranilnica 250 gld., gospa Kočvarjeva 100 gld. Društvo šteje 3 častne, 3 dopisujoče in 167 pravih članov. Dalje opisuje g. profesor Anton Kaspret Valvasorja kot zgodovinarja in zaslužnega moža za ožjo našo domovino. G. dr. Milkoviez nadaljuje svojo razpravo o upravni in pravni zgodovini kranjski. G. prof. Simon Rutar opisuje kranjsko trgovino z mesti ob Adriji v srednjem veku, dalje boče kranjskih plemenitnikov z Benečani, grad Gotnik v Istri in Novigrad na Krasu. G. profesor J. Wallner našteva ljubljanske slikarje in kamnoseke v 17. in 18. stoletju, dalje je priobčil pravljico o grofu Baumkircherju, in zgodovinske beležke iz samostanov v Kostanjevici in Stičini. Profesor g. Peter Wolseger je podal urbarij kočevske graščine, dalje je priobčil g. prof. Voss tri spise, po enega g. prof. Pucsko, g. prof. Seidl in gosp. Schulz. O priliki utegnemo obširneje poročati o vsebini.

(Muzejsko društvo) ima jutri zvečer ob 6. uri svoj občni zbor v „Rudolfinum“-u. Zaradi važnosti dnevnega reda naj bi se gospodje člani obilno vdeležili.

(Mestni vodovod.) V smislu sklepa mestnega zastopa ljubljanskega bodo navrtavale vodovodne cevi naslednje tvrdke: Tönnies, plinova tovarna, konsorcij Ahčin-Nolli-Stadler in Ecker-Šešič.

(V Celje) se boče preselil gosp. dr. Friderik Babnik, doslej odvetnik na Dunaju.

(„Schulverein.“) Ravnateljstvo tega nemškega društva je v seji dne 10. t. m. sklenilo, da boče tudi za prihodnje leto dalo nemški šoli v Gorici 1600 gld. podpore.

(Volitev rektorja.) V soboto so se zbrali v Zagrebu zastopniki vseh fakultet, da izvolijo vseučilišnega rektorja za bodoče šolsko leto. Na vrsti je bila modroslovna fakulteta; izvoljen je bil za rektorja profesor in dekan g. Nadko Nodilo.

(Tržaški mestni zastop) je imel dne 18. t. m. sejo, pri kateri je bila obširna debata o prošnji vodstva komunalnega gledališča, da bi se dovolila podpora v znesku 20.000 gld. za opero. Svetovalec Spadoni je govoril proti podpori, češ, da naj tržaški bogatini plačujejo umetnike, ako jih hočejo imeti. Okoličanski zastopnik dr. Sancin načeloma ni proti vsaki podpori, toda podjetnik naj prej pokaže, kaj zna. Spadoniju je odgovarjal dr. Consolo, da mora tržaško mesto kazati narodnost svojo pri vsaki priliki, in ravno gledališče je najboljšo sredstvo za pospeševanje narodnega čutstva, posebno za nižje slojeve naroda. Iz narodnih ozirov je torej mestnemu zastopu dolžnost, da podpira gledališče. Tudi svetovalec d' Angeli je govoril proti podpori ter nasvetoval, naj se o prošnji preide na dnevni red; ta navst je bil sprejet. — Temu poročilu dostavlja vredništvo „Edinosti“ nasledujo popolnoma neumestno in nepotrebno opombo: „Dobro bi bilo, ako bi se hotel g. Consolo potruditi v neko mesto na Slovenskem (Zakaj ne v deveti deželi? Op. vred.), kjer nameravajo graditi novo gledališče, in bi neko gospodo poučil o zadači in veliki važnosti gledališča v narodnem in kulturnem obziru.“ Slavno vredništvo „Edinosti“ posebno nam rado daje dobre svete; a za svet gledé na kranjsko deželno gledališče je prav uljudno zahvalimo, ker niti neka gospoda, niti naš list nista bila proti gledališču, oziroma dobrim slovenskim predstavam. Gosp. Consolo naj si le prihrani daljno pot v tej vročini.

(Solnograško katoliško vseučilišče.) Z Dunaja se nam poroča: Minolo leto se je tu na Dunaji ustanovila akademiška podružnica katoliškega vseučilišnega društva. Letni donesek znaša le 1 gld. Zeleti je, da bi pristopili temu društvu tudi akademiki-teologi, ker podpirali bi dobro stvar. Slovenci bi utegnili na solnograškem vseučilišču prej dobiti svojo stolico za slovensko literaturo in vedo. Tako je v programu in tako je obljubil sedanji knezo-nadškof dr. Haller. — Dne 18. t. m. se je vršil občni zbor dunajske podružnice. V odbor so izvoljeni gg.: Viljem Kreuz, cand. med., predsednik; M. Rabenlechner, cand. phil., podpredsednik; J. Scheidl, cand. med., zapisnikar; Anton Janežič, cand. inr., blagajnik. — Ako hoče kdo kaj več izvedeti, obrne naj se na g. blagajnika na Dunaji, VIII., Schmidgasse 5, II. nadstropje.

(Krajni šolski svet) v Kolovratu je pred kratkim omislil za tamošnjo šolo lep harmonij za 95 gld. Lepa hvala gospodoma, ki sta k temu največ pripomogla.

(Obletnico) bodo praznovali v lavantinski škofiji v vseh župnih cerkvah dne 28. t. m. za pokojnega knezoškofa Jakoba Maksimilijana.

(Na mariborski učiteljski pripravnici) je razpisano mesto glavnega učitelja za slovenščino. Prošnje do 10. julija.

(Utonila) je dne 18. t. m., kakor se poroča iz Postojne, devetletna hčerka stražnika P. Kaluže pri Bitinjah. Šla je z mlajšo sestrico greoč v šolo čez potok Reko, voda pa je deklici izpodnesla. Mlajšo je še rešil neki posestnik, starejšo so pa mrtvo potegnili iz vode.

(„Česká Thalia.“) list za dramatično literaturo in umetelnost, piše: „Letošnje leto je še v drugem oziru važno za zgodovino razvoja slovenskega gledališča. Minolo je namreč bač 100 let od prve slovenske gledališčne predstave. Bilo je leta 1790., ko se je prvič predstavljala igra „Županova Micika“ od Linharta. Igra je bila od občinstva vsprejeta z navdušenostjo. Že letos bi bil moral biti proslavljen ta spomin, toda deželni zbor je ukrenil, da se jubilej dostojnim načinom vrši stoprav v novem domu.“

(Kako se to strinja?) Prejeli smo z dežele nastopne vrstice: „Vedno se piše in govori: ne pošiljajte vendar otrok svojih in ne vrivajte v šole, naj se rajši izučé kacega rokodelstva ali trgovine. Dobro, marsikdo misli, istina je, čemu neki toliko učenih glav, saj potrebujemo tudi dobrih rokodelcev, ter sklone sina izročiti rokodelstvu. Toda tu stoprav naleti na mnoge zapreke. Na vseh delavskih shodih in po delavskih listih agituje se zoper uboge učence-mučenike, nikarte njih števila razmnoževati — to je časovno gásló. Sam sem hotel dečka poslati z dežele v dobro delavnico v Ljubljano, da se temeljito priučí rokodelstvu, toda nisem mogel najti mojstra, da bi bil dečka vsprejel. Najbolj so še ugovarjali mojstri, češ, da bodo morali dečka pošiljati v nadaljevalno ali obrtno šolo in radi tega rajši ne vsprejmó nobenega. Deček je moral dolgo, dolgo čakati, konečno ga vzame neki mojster blizu nas; toda tu si ni smel izbirati rokodelstva, do kojega je imel veselje, in se je moral zadovoljiti s tem, katero se mu je ponudilo. — Radi tega vprašamo, kaj početi z dečki, ki bi se radi učili bodisi v šoli, bodisi v rokodelstvu, ako jim ni hoditi več v šolo, v rokodelstvo se jih pa branijo vsprejeti?

Telegrami.

Dunaj, 22. junija. Cesar je včeraj popoldne obiskal bolnega ministra grofa Kalnokyja.

Budimpešta, 23. junija. Povodom ožjih volitev v Koloči so se sprijeli volilci z žandarmerijo, ki je rabila orožje. Trije so mrtvi, osem težko ranjenih, volitev preložena, stotinja lovcev je šla v Koločo. — Včeraj je bil prvi delegacijski obed; cesar je nagovoril vse povabljenе goste.

Madrid, 22. junija. Kolera se je pokazala tudi v Carcagenti. Bogate družine že zapuščajó Valencijo, ker se je epidemija razširila že v predmestjih.

Umrli so:

19. junija. Apolonija Jenko, kuharica, 66 let, Mestni trg 12, carcinoma.

V bolnišnici:

19. junija. Ivan Žabjek, delavec, 31 let, jetika.

Vabilo

na

tretji redni občni zbor

„Katol. tiskovnega društva
v Ljubljani“

v sredo dne 25. junija 1890 ob 10. uri dopoldne
v veliki dvorani
knezoškofovske palače.

Dnevni red:

1. Ogovor predsednika.
2. Tajnikovo poročilo o odborovem delovanju v minulem društvenem letu.
3. Volitev novega odbora.
4. Sosamezni predlogi in navetli.

† Ljubljani, dne 6. junija 1890.

Odbor.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
opazovanja						
21	7. u. zjut.	739.9	18.0	sl. szap.	oblačno	10.50 dež
	2. u. pop.	730.1	25.2	sl. jzap.	jasno	
	9. u. zveč.	737.9	18.2	"	"	
22	7. u. zjut.	737.5	15.6	sl. zap.	oblačno	15.00 dež
	2. u. pop.	735.3	25.4	sl. jzap.	del. jasn.	
	9. u. zveč.	737.4	15.5	szapad	dež	

Srednja temperatura obeh dni 20.5°, in 18.8°, za 1.9° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafovo poročilo.)

23. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88	gld.	55	kr.
Srebrna " 5% " 100 " 16%	89	"	10	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109	"	35	"
Papirna renta, davka prosta	101	"	20	"
Akcije avstr.-ogerske banke	970	"	—	"
Kreditne akcije	302	"	50	"
London	116	"	95	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleond.	9	"	31	"
CesarSKI cekini	5	"	55	"
Nemške marke	57	"	50	"



Srečke dunajske razstave à 1 gld.

Vsaka srečka za oboje srečkanje veljavna.

Kazalo sreček obojega srečkanja. (3)

Prvo srečkanje 14. avgusta 1890. Drugo srečkanje 15. oktobra 1890.

1 dobitnik 50.000 gl. vrednosti 1 dobitnik 50.000 gl. vrednosti

1	"	5000	"	"	1	"	5000	"	"
1	"	2000	"	"	1	"	2000	"	"
1	"	1000	"	"	1	"	1000	"	"
2	"	500	"	"	2	"	500	"	"
5	"	200	"	"	5	"	200	"	"
10	"	100	"	"	10	"	100	"	"
20	"	50	"	"	20	"	50	"	"
50	"	20	"	"	50	"	20	"	"
200	"	10	"	"	200	"	10	"	"
2000	"	5	"	"	2000	"	5	"	"

Srečke po 1 gld. Uprava razstavne loterije Dunaj, II., Rotunda.

(Št. 4508)

Naznanilo.

Kranjski deželni odbor razpisuje občen natečaj za

gradnjo bogenšperške deželne ceste

po deželnega stavbinskega urada načrtu v kosu: del A profil 0 do 54, to je od bogenšperškega gradu do prvega razpotja pod Kamenom, v dolžini 1620 m s stavbinskimi troški 12.000 gl.,

in sicer pripada:

1. na napravo cestnega temelja 7970 gld. — kr.
2. na napravo voznega tiru 1233 " — "
3. na napravo objektov in kamenenih postavkov 693 " 39 "
4. na napravo držajev 1722 " — "
5. na režijo in gramoz 381 " 61 "

Ta gradnja se bode oddala proti plačilu po enotnih cenah za zvršena dela le enemu glavnemu podjetniku. Vse podatke, ki se dostajajo zgradbe, sosebno načrte, splošne in posebne gradbene pogoje in proračune videti je lahko vsak dan ob navadnih uradnih urah pri deželnem stavbinskem uradu v Ljubljani v Gosposkih ulicah št. 2 (deželni dvorec) v 2. nadstropji.

Ponudbe, ki morajo biti zapečatené, kolekovane s kolkom 50 kr. in imeti na zavitku napis: „ponudba za gradnjo Bogenšperške deželne ceste, del A, profil 0 do 54“ ter priloženo tudi 5% no varščino prej navedene zgradbene svote in v katerih je s številkami in besedami razločno zapisati, za koliko ponudnik prevzame delo, oziroma za koliko odstotkov manj ali več, vložiti je do

dne 30. junija t. l.

opoludne ob 12ih pri vložnem zapisniku podpisanega deželnega odbora. Dovoljeno pa je varščino poprej vložiti pri deželni blagajnici proti pokladnemu listu, katerega je ponudbi priložiti.

V ponudbah morajo biti poleg dneva svojeročni podpis krstnega imena in priimka, pristavljen stan ali opravilo ter bivališče ponudnikovo in tudi izrečna izjava, da so mu znani vsi gori omenjeni podatki in določila za ponujena dela in da se pravnoobvezno podvrže s tem ustanovljenim pogojem.

Deželni odbor si pridržuje pravico, izbrati izmed ponudnikov po svojem mnenju katerega koli, ne gledé na popust, in sme po okolnosti razpisati nov natečaj. Oziral se pa bode le na pismene, v določenem roku vložene ponudbe.

Gledé varščine opozarjajo se ponudniki posebej na splošne pogoje.

Od deželnega odbora kranjskega.

V LJUBLJANI, 14. junija 1890.

(3-3)

OLJNATE BARVE

v
kositarskih pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

(31)

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.